

kommen frem, og det netop fra den Mand, som tidligere har standset den, da man nu maa haabe, at han vil støtte den paa dens videre Bane, selv om det bliver i en mere indskrænket Stikfelse, end den for Tiden har. Gaaer den til anden Behandling, er det mit Haab, at den vil komme i et Udvalg og der faae en Stikfelse i Righed med den, de tidligere Forslag have haft — idet nemlig det Forslag, som blev indbragt ifjor, er meget beslægtet med det, som blev vedtaget af Udvalegets Fleertal i den 10de Samling —, i alt Fald med de Endringer, som bleve antydede af det ærede Medlem fra Mors (Schjørring). Jeg føler saameget mere Opfordring til at ønske, at denne Sag maa gaae videre og gjenne-gaae en udsørlig Behandling i Thinget, som vi jo have Udset til at faae en Kirke-commission, og faae vi en saadan, som jeg for min Part ikke ønsker, saa troer jeg det vilde være godt, at Thingets Ansættelse i denne Henseende forinden ligger tydeligt og klart for Dagen.

J. N. Hansen: Den ærede sidste Taler vilde have kunnet spare sig selv den Overraskelse, jeg hører der er vedværet ham ved at sammenholde mine Udtalelser nu med min tidligere Dmtale af denne Sag her i Thinget, naar han havde erindret sig, hvad der er skeet siden den Tid og til Dato. Den ærede Taler maa jo vide, at vi dengang ansaae en Lønningsslov for Geistligheden for at være temmelig nær forestaaende; han maa vide, at vedkommende Cultusminister i mere end een Session — i et Par Sessioner i det Mindste — havde forelagt et Lovudkast om faste Lønninger for Præsterne, og derfor kunde det være saare naturligt, at jeg og flere Medlemmer af dette Thing meente, at denne Sag maatte ordnes, førend vi gif videre og navnlig gif til at give Menighederne Indskyldelse paa Valget af deres Præster. Dernæst maa den ærede Taler jo vide, at jeg har gjort Mit til at fremme denne Lønningsslov for Geistligheden, idet jeg baade i forrige Session og i denne har indbragt et saadant Lovforslag, førend jeg deeltog i at indbringe det foreliggende, og at det ikke er min Skyld, at det nævnte Forslag

endnu ikke er kommet længere frem. Den ærede Taler ønskede selv et Udvalg nedsat angaaende Lønningssloven, medens jeg meente, at det ikke behøvedes, fordi jeg antog, at der var gjort saa grundige Forarbejder i denne Sag i sidste Samling, at vi kunde gaae til at foretage anden Behandling, uden at et nyt Udvalg var fornødent. Da det nu er givet, at vi ikke have kunnet faae Lønningssloven for Geistligheden tidligere, og jeg ifjor og iaar har gjort Mit til at faae den, synes jeg ikke, at det kan overraske det ærede Medlem, at jeg til samme Tid har deeltaget i Indbringelsen af nærværende Lovforslag, thi det ærede Medlem maa jo vide — og han kan ikke antage, at jeg var uvidende derom — at det vil tage Tid, inden et saadant Lovforslag gaaer igjennem. Jeg troer altsaa ikke, at der er den Modsigelse tilstede, som den ærede Taler vilde søge i mine Udtalelser fra den Tid. Han syntes ogsaa ligesom den ærede Taler, der i Reglen sidder ved Siden af mig (Brix), at finde en Modsigelse imellem de to indbragte Forslag, det ene af mig, og det andet af mig i Forbindelse med Andre. Dette kan jeg heller ikke erkjende; thi hvad enten man vedbliver at lønne Præsterne som hidtil, ved Tiender, eller man sætter dem paa fast Løn og indbrager Tienden i Statskassen, ere de ligesuldt Statens Embedsmænd. Dette sees ogsaa deraf, at Statsstyrelsen har anseet sig berettiget til at omfordele Tiendeindtægterne, tage fra de store Embeder og lægge til de mindre, hvilket den ikke kunde gjøre, hvis ikke det Hele var en Stats-sag og skulde behandles som saadan. Den Modsigelse, man vil finde i Forslaget til Lønningssloven, finder altsaa ikke Sted, medmindre der allerebe nu skulde være en Modsigelse i at ønske, at Menighederne faae Rødsret, ved Siden af, at man beholder den Maahe, hvorpaa Præsterne nu lønnes. At Lovforslaget ikke har mødt nogen velvillig Modtagelse, er Noget, som Forslagsstillerne godt have kunnet sige sig selv. Det er naturligt, at jo vigtigere en Sag er, og jo mere den griber ind i visse Forhold desto større Forskjel findes der i Meningerne om en saadan Sag, og desto mere vilde de forskjellige Betragtningssmaader komme frem. Men det er jeg overbevist om, at det er en vigtig